БРИТАНСКИ ПОСЛАНИК ЏОРЏ ГАЛОВЕЈ, ИЗЛОЖЕН ЛИЦЕМЕРНИМ АМЕРИЧКИМ ОПТУЖБАМА, ПРЕЛЕТЕО ОКЕАН И СВЕ СКРЕСАО У БРК ТУЖИОЦИМА

Јазавац пред (вашингтонским) судом

Легитимност западне власти на судском плану донедавно је оспоравана само у Хагу, колонијалном трибуналу за човечанство „нижег степена". Но Хаг је постепено упутио десетине честитих правника и сведока ка глобалном, моралном оспоравању западног система. Случај Галовеј показује да бахатост иследника није само хашка специфичност, него општа карактеристика једне разуларене свевласти

Пише: Слободан Деспот

Кра-јем ма-ја 2005, ши-ром ан-гло-сак-сон-ског го-вор-ног под-руч-ја, по-чео је пре-ко ин-тер-не-та да кру-жи ви-де-о-сни-мак и тран-скрипт јед-ног са-свим не-у-о-би-ча-је-ног

су-о-ча-ва-ња.

У ва-жним тре-ну-ци-ма ин-стинкт увек пре-у-зи-ма кор-ми-ло од опре-зног и тро-мог ра-зу-ма. Тог ју-тра сам до-вр-ша-вао је-дан хи-тан по-сао, и по-што сам с тим у ве-зи оче-ки-вао не-чи-ју по-ру-ку, на бр-зи-ну пре-гле-дах сво-ју елек-трон-ску по-шту.

Пре-ле-тев-ши по-гле-дом пре-ко де-се-ти-на не-про-чи-та-них ве-сти, око ми од-јед-ном, ко зна за-што, за-пе за не-у-па-дљив на-слов: „FW : Vi-deo of Gal-lo-way's Evi-den-ce".

По-ру-ку ми је про-сле-ђи-вао не-ко ко се не ја-вља буд-за-што. Отво-рих је. Упу-ћи-ва-ла је на веб-стра-ни-цу на ко-јој се у ви-део-про-зор-че-ту ви-де-ло пу-нач-ко ли-це до-тич-ног Га-ло-ве-ја, про-ће-ла-вог и бр-ка-тог Ен-гле-за у бес-пре-кор-ном там-ном оде-лу, ка-ко се при-пре-ма да све-до-чи пред ми-кро-фо-ном.

На-ја-вље-но све-до-че-ње тра-је 47 ми-ну-та. Ис-под сним-ка је и тран-скрипт.

Ни-кад до-тле ни-сам чуо за Џор-џа Га-ло-ве-ја. Овлаш про-чи-тах да је по-сла-ник и про-зван од стра-не спе-ци-јал-не ко-ми-си-је Се-на-та САД у окви-ру ан-ке-те о на-вод-ном „до-ти-ра-њу" за-пад-них ло-би-ста за ирач-ку ствар. На аме-рич-ком спи-ску „аге-на-та" чи-је је услу-ге Са-дам Ху-се-ин, на-вод-но, пла-ћао ба-ре-ли-ма си-ро-ве наф-те, Бри-та-нац је био у дру-штву ис-так-ну-тих европ-ских фи-гу-ра по-пут Шар-ла Па-скве и Вла-ди-ми-ра Жи-ри-нов-ског, али и бе-за-зле-ни-јих гра-ђан-ских ан-ти-рат-них ак-ти-ви-ста.

Упр-кос грд-ном вре-мен-ском шкрип-цу, опет ко зна за-што, пу-стих ви-део-сни-мак и ста-дох да пра-тим ис-каз са тран-скрип-та, да ми не би ни-јед-на реч про-ма-кла. Уско-ро уви-дех да тих 47 ми-ну-та ни-је про-тра-ће-но.[1]

ОП-ТУ-ЖНИ-ЦА КАО „ЂАЧ-КА СПРД-ЊА”

Бри-тан-ски по-сла-ник Џорџ Га-ло-вај (Ge-or-ge Gal-lo-way) ва-жи за ам-би-ци-о-зног и убо-ји-тог по-ле-ми-ча-ра, али и за раз-ме-тљив-ца ко-ји је мно-ги-ма стао на жуљ. Го-ди-не 2003. је из-ба-чен из вла-да-ју-ће стран-ке Леј-бу-ра због су-ко-ба са То-ни-јем Бле-ром око на-па-да на Ирак. Ота-да се про-чуо на све стра-не. Ство-рио но-ву стран-ку зва-ну Ре-спект, ко-ја не-по-сред-но с ле-вог кри-ла кон-ку-ри-ше Бле-ро-вом ла-жном со-ци-ја-ли-зму. До-био кључ-ни суд-ски спор про-тив „Дејли Те-ле-гра-фа” због кле-ве-та — спор ра-ди ког је сву имо-ви-ну ста-вио на коц-ку. Др-ско пре-о-тео по-сла-нич-ко ме-сто у ис-точ-ном Лон-до-ну од Бле-ро-ве удар-не „цр-не зве-зде”, Уне Кинг.

У окви-ру свог ан-ти-рат-ног ак-ти-ви-зма, ко-ји ве-ро-ват-но под-ра-зу-ме-ва и из-ве-сну де-ма-го-ги-ју пре-ма му-сли-ман-ским бес-при-зор-ни-ма Ен-гле-ске, Га-ло-вај је осно-вао удру-же-ње „Ма-ри-ја-мин ва-пај” (Ma-ri-am Ap-peal), у ци-љу при-ку-пља-ња и омо-гу-ћа-ва-ња ле-кар-ске по-мо-ћи за ирач-ку де-цу. У том по-ду-хва-ту га је нов-ча-но по-др-жао Фа-ваз Зу-ри-кат, ко-га је сам Га-ло-вај на-зи-вао „круп-ним игра-чем у ирач-ком би-зни-су”.

За Се-нат САД, та-кав по-ли-тич-ки про-фил је био до-во-љан по-вод да се гро-мо-гла-сни Шкот увр-сти у спи-сак Са-да-мо-вих европ-ских пла-ће-ни-ка. То је на-мен-ски пот-ко-ми-тет учи-нио, и об-ја-вио.

Оси-о-ност је из-вор свих кар-ди-нал-них гре-ша-ка сил-ни-ка овог све-та. Сво-ју те-шку оп-ту-жбу аме-рич-ки се-на-то-ри ни-су се ни по-тру-ди-ли да пот-кре-пе чи-ње-ни-ца-ма, већ одав-но про-ва-ље-ним „пат-ка-ма” из бри-тан-ске штам-пе и не-про-ве-ре-ним из-ја-ва-ма ис-кам-че-ним од за-ро-бље-ни-ка у зло-гла-сном за-тво-ру Абу Хра-иб! Оп-ту-же-ног ни-су ни по-ку-ша-ли да кон-так-ти-ра-ју у окви-ру сво-је „ис-тра-ге”, ко-ја је до те ме-ре нео-збиљ-но во-ђе-на да, на при-мер, Га-ло-ве-ја те-ре-ти да је про-фи-ти-рао од УН про-гра-ма „Наф-та за хра-ну” чак пре не-го што је тај про-грам и ство-рен... Украт-ко: оп-ту-жни-ца ко-ју је Га-ло-вај ли-ку-ју-ћи от-пи-сао као пу-ку „ђач-ку спрд-њу” — а ко-ја би ха-шким оп-ту-же-ни-ци-ма мо-гла до-ћи као не-ка вр-ста уте-хе, до-ка-зу-ју-ћи да свет-ска власт сво-јим не-му-штим кле-ве-та-ма не бла-ти са-мо про-ка-за-не Бал-кан-це, већ и ис-так-ну-те лич-но-сти за-пад-них сре-ди-на.

Но раз-ли-ке у оп-хо-ђе-њу, ипак, по-сто-је. За европ-ским „ло-би-сти-ма” Са-да-ма Ху-се-и-на ни-су сме-ста упу-ће-не по-тер-ни-це ни ма-ски-ра-ни спе-ци-јал-ци. Ис-тра-га Се-на-та за са-да има са-мо ин-фор-ма-тив-ну сна-гу — иако ни-је те-шко за-ми-сли-ти шта у жи-во-ту јед-не јав-не лич-но-сти ствар-но зна-чи би-ти на (ма ко-ли-ко про-из-вољ-ном) цр-ном спи-ску нај-ве-ће свет-ске си-ле.

За-то Га-ло-вej ни-је че-као да се гла-си-не за-гно-је и пре-тво-ре у по-ли-циј-ске по-те-ре, већ је на сво-ју ру-ку од-ле-тео у Ва-шинг-тон да се рас-пра-ви са се-на-то-ри-ма. Ауди-јен-ци-ја је сни-мље-на, и од-мах пу-ште-на у свет — на-рав-но, не из Се-на-та, где је то све-до-че-ње, ка-ко смо на-кнад-но са-зна-ли, из-о-ста-ло са спи-ска.[2]

ЧО-ВЕК-ЛИЧ-НОСТ НА-СПРАМ ЧО-ВЕ-КА-ПА-ЦО-ВА

Шта је, за-пра-во, то-ли-ко упе-ча-тљи-во у це-лој овој сце-ни?

Упе-ча-тљи-во је, пре све-га, ус-хи-ће-ње и не-ка гор-ка сласт ко-ју чо-век осе-ћа гле-да-ју-ћи и слу-ша-ју-ћи ту но-ву вер-зи-ју Да-ви-да и Го-ли-ја-та, Со-кра-то-ве од-бра-не или, на-ма бли-жег, „Ја-зав-ца пред су-дом”. Га-ло-ве-јев ис-каз ни-је са-мо ње-го-ва лич-на од-бра-на, ина-че брит-ка и бес-по-го-вор-на. Не: Га-ло-ве-јев ис-каз је је-дан од оних рет-ких тре-ну-та-ка у ко-ји-ма се исти-на ја-вља у нај-о-го-ље-ни-јем и нај-не-о-спор-ни-јем об-ли-ку, не са-мо кроз оно што је ре-че-но, већ и кроз не-по-мир-љи-ве су-прот-но-сти ко-је се, по-пут маг-нет-не од-бој-но-сти, осе-ћа-ју у сва-ком де-та-љу су-о-ча-ва-ња.

Су-прот-ност из-ме-ђу уњ-ка-вог мо-но-то-ног гла-са се-на-то-ра Кол-ме-на, и хра-па-вог шкот-ског на-гла-ска оп-ту-же-ног.

Су-прот-ност из-ме-ђу сит-ни-ча-ве (а у ства-ри ла-жне) пре-ци-зно-сти оп-ту-жбе и згу-сну-те ха-ран-ге у ко-јој сва-ка ре-че-ни-ца ци-ља су-шти-ну ства-ри: што нео-збиљ-ност оп-ту-жбе, што зли-ко-вач-ку при-ро-ду вла-сти ко-ја сми-шља та-кве на-ме-штаљ-ке.

Су-прот-ност из-ме-ђу прав-но-тех-нич-ког реч-ни-ка се-на-то-ра и јед-но-став-них и круп-них пој-мо-ва Га-ло-ве-ја: исти-на, лаж, глу-пост, под-ва-ла...

Су-прот-ност из-ме-ђу на-о-ко опре-зне и објек-тив-не, без-лич-не, суд-ске ре-то-ри-ке и гром-ког, до-ви-тљи-вог сти-ла по-ле-ми-ча-ра ко-ме ни-јед-на реч ни-је пре-ја-ка.

Га-ло-ве-је-во до-бро-вољ-но су-о-ча-ва-ње са Се-на-том за-то вре-ди ви-де-ти и чу-ти, ма-кар чо-век и не схва-тао ен-гле-ски је-зик. То су-о-ча-ва-ње зра-чи јед-ним ду-хом ко-ме је-зи-ци ни-су пре-пре-ка. Пред оп-скур-не су-ди-је је ис-ту-пио чо-век ко-ји не-ма ни трун-ке бо-ја-зни, па ни по-што-ва-ња, пре-ма њи-хо-вој све-мо-ћи, и ко-ји им је то ста-вио на зна-ње. „Цар је го!" Сви то ви-де — и ћу-те. У оном тре-нут-ку кад се не-ко др-зне да то раз-гла-си, сви за-ко-ни и хи-је-рар-хи-је ко-ји на-из-глед упра-вља-ју све-том би-ва-ју су-спен-до-ва-ни, ти-ту-ле и од-ли-ко-ва-ња па-да-ју, и од-нос си-ла се сво-ди на од-нос чо-ве-ка пре-ма чо-ве-ку.

Тог 16. ма-ја је, у Ва-шинг-то-ну, ци-ви-ли-зо-ва-ни чо-век на-сту-пио у сво-јим нај-о-пре-ч-ни-јим свој-ства-ма: у свој-ству бра-ни-о-ца по-рет-ка, ко-ме је исти-на пу-ко ору-ђе вла-сти, и у свој-ству све-до-ка, фи-ло-со-фа, ко-ме је исти-на крај-ња и је-ди-на вред-ност. Исту-па-ње тог све-до-ка нас ис-пу-ња-ва јед-ном ду-бо-ком људ-ском со-ли-дар-но-шћу ко-ја пре-ва-зи-ла-зи све раз-ли-ке у иде-ја-ма и ин-те-ре-си-ма: јер зна-мо да он ту го-во-ри за све жи-ве и све-сне љу-де, а да на-спрам ње-га се-ди оли-че-ње веч-не глу-пе си-ле, би-ла она рим-ска, тур-ска, со-вјет-ска или аме-рич-ка. Јер се ту чо-век-лич-ност бо-ри про-тив чо-ве-ка-па-цо-ва, чо-ве-ка-мра-ва, чо-ве-ка-бро-ја.

УБИ-ЛАЧ-КА ГРИ-МА-СА ПУ-РИ-ТА-НИ-ЗМА

На-рав-но, Га-ло-ве-је-во све-до-че-ње је већ су-тра-дан пре-кри-ве-но ме-дијс-ким му-љем сум-њи-че-ња, ре-ла-ти-ви-зма и ма-те-ри-ја-ли-стич-ких ту-ма-че-ња: „Ехе, он то на-ми-гу-је ка му-сли-ман-ским би-ра-чи-ма”... „До-бро је при-крио сво-ју игру”... „На-пад уме-сто од-бра-не — ста-ри трик”... „Бес-плат-на свет-ска ре-кла-ма”, итд. Сва-ку по-ја-ву су-ште људ-ске исти-не са-вре-ме-ни свет при-ма као што је пу-ри-тан-ска Евро-па при-ма-ла го-ло-ти-њу: са-бла-жњу и цен-зу-ром. На ого-ље-но те-ло се бр-же-бо-ље ба-ца ће-бе да „не-ви-не очи” слу-чај-но не би угле-да-ле ту га-дост...

Бри-тан-ски по-ли-ти-чар ни-кад не би до-бро-вољ-но иза-шао на мег-дан са Се-на-том да ни-је био си-гу-ран у сво-ју ис-прав-ност и у не-су-ви-слост оп-ту-жби ко-је га те-ре-те. Оп-ту-жбе не са-мо што је рас-крин-као, не-го их је и пре-о-кре-нуо про-тив ислед-ни-ка: „Про-тив ме-не на-во-ди-те Г. Да-ха-ра Ја-си-на Ра-ма-да-на. Ту има-те пред-ност нада мном: ја, на-и-ме, ни-кад ни-сам срео тог Ра-ма-да-на, док ваш пот-ко-ми-тет из-гле-да је-сте. Са-мо знам да је он ваш за-ро-бље-ник, и то, чи-ни ми се, у за-тво-ру Абу Хра-иб. Чи-ни ми се и да је под оп-ту-жбом за рат-не зло-чи-не, ко-ји се ка-жња-ва-ју смр-ћу. У та-квим окол-но-сти-ма, зна-ју-ћи што сав свет зна о то-ме ка-ко ви тре-ти-ра-те за-ро-бље-ни-ке у Абу Хра-и-бу, у ва-зду-шној ба-зи Ба-грам или Гван-та-нам-ском за-ли-ву, не ви-дим ка-кву би ве-ро-до-стој-ност ико мо-гао да при-да ика-квом ис-ка-зу ис-кам-че-ном од за-ро-бље-ни-ка у та-квим окол-но-сти-ма. Али ви на-во-ди-те 13 ре-чи Да-ха-ра Ја-си-на Ра-ма-да-на ко-га ни-кад ни-сам срео. Ако је тај и ре-као оно што је твр-ди-те да је ре-као, он-да је ре-као не-и-сти-ну.”

Сва-ком тре-зве-ном по-сма-тра-чу је од-мах ја-сно да оп-ту-жба скле-па-на од та-квих и слич-них до-ка-за и ни-је ни-шта дру-го до „ћач-ка спрд-ња”. Али до тог за-кључ-ка се мо-же до-ћи са-мо из-рав-ним по-сма-тра-њем и чи-та-њем из-вор-них до-ку-ме-на-та. Све што је про-шло кроз ме-дијс-ско ре-ше-то већ је су-тра-дан жи-го-са-но ре-ла-ти-ви-змом и при-зем-ним ко-мен-та-ри-ма на ра-чун „лич-них по-бу-да” бри-тан-ског по-ли-ти-ча-ра. Чи-ње-ни-цу да је ова-ко си-ло-ви-тим на-па-дом на свет-ску си-лу Га-ло-вој ста-вио жи-вот на коц-ку, или да се у нај-ма-њу ру-ку ис-пр-сио као жи-ва ме-та за сва под-ме-та-ња и кле-ве-те аме-рич-ких „псај-оп”[3] мај-сто-ра, но-ви-на-ри про-сто ни-су узе-ли у об-зир. Шта чо-ве-ку вре-ди „бес-плат-на ре-кла-ма” ако ће су-тра због ње до-би-ти ме-так у гла-ву... или на-ме-ште-ну ме-дијс-ку кам-па-њу о, ре-ци-мо, сво-јим пе-до-фил-ским на-кло-но-сти-ма?

ГЛО-БАЛ-НА „ДИМ-НА ЗА-ВЕ-СА”

Исти-на је, да-кле, на трен си-ну-ла у све-ту ди-ја-лек-ти-ке, сми-ца-ли-ца и „па-блик ри-лејш-на”, то јест уљуд-не ла-жи. Мо-ре ко-ри-сних за-блу-да се на не-ко-ли-ко ми-ну-та рас-кри-ну-ло... и опет стро-ва-ли-ло на оног ко га је сво-јим чвр-стим ис-ту-пом на-те-рао да устук-не. Мо-мен-тал-но за-па-ње-ни чу-ва-ри по-рет-ка бр-зо су се при-бра-ли и згу-сну-ли ре-до-ве пре не-го што је од-сјај до-прео и до за-лу-ђе-них ма-са. Но упр-кос свим пре-до-стро-жно-сти-ма, чу-до ни-је оста-ло без све-до-ка...

И, ето, опет се вра-ћа-мо на би-блиј-ске але-го-ри-је ко-је су у XX ве-ку ка-рак-те-ри-са-ле суд-би-ну исти-не под то-та-ли-тар-ним ре-жи-ми-ма. Слу-чај Га-ло-вej под-ле-же истим оним за-ко-ни-ма ко-ји су вре-де-ли за Ми-хај-ла Бул-га-ко-ва, За-мја-ти-на или Сол-же-њи-ци-на: исти-ни-та људ-ска реч је нај-о-па-сни-ји скан-дал; пред њом се и нај-гор-ди-ји по-ре-дак сро-за-ва на — бе-ду и фу-ка-ру; ње-на по-бе-да је ап-со-лут-на, али у ово-зе-маљ-ском цар-ству крат-ко-трај-на: јер си-лу исти-ни-те ре-чи ве-ћи-на љу-ди не мо-же и не же-ли да осе-ти; и на кра-ју, ка-ко је то при-ме-тио Зи-но-вјев (да не спо-ми-ње-мо Је-ван-ђе-ља мно-го пре ње-га), са-ми људ-ски ро-бо-ви пот-ка-зу-ју оног ко је по-ку-шао да их осло-бо-ди око-ва ла-жи.

То ће се не-ми-нов-но де-си-ти и од-ва-жном Шко-ту ко-ји је ва-шинг-тон-ским сил-ни-ци-ма у нос од-бру-сио да њи-хо-ва власт ни-је ни-шта дру-го до „го-ми-ла ла-жи” и „мај-ка свих дим-них за-ве-са” — то јест оно што сва-ки вра-бац зна, а што ни-је-дан за-пад-ни апа-рат-чик не би смео ни да шап-не. Ње-го-во све-до-че-ње не-ће ни у че-му уљу-ди-ти по-на-ша-ње за-пад-не им-пе-ри-је — оно ће је, на-про-тив, на-гна-ти ка још ве-ћој тај-но-ви-то-сти и још гру-бљој без-об-зир-но-сти.

Али опет: тај-но-ви-тост и отво-ре-ни ци-ни-зам су ску-пљи и не-си-гур-ни-ји на-чин вла-да-ња не-го ли-це-мер-на „де-мо-кра-тич-ност” за-чи-ње-на хе-до-ни-змом ко-ја је до-не-дав-но би-ла на сна-зи. Власт ко-ја по-чи-ва на по-ли-ци-ји и цен-зу-ри бр-же се тро-ши од вла-сти ко-ја ра-чу-на на оп-шту са-гла-сност, ма-кар она би-ла по-вр-шна и по-стиг-ну-та „дим-ним за-ве-са-ма”.

ЦА-РЕ-ВО СТА-РО ОДЕ-ЛО

И за-тим: ко-ли-ко год би-ло за-та-шка-но, Га-ло-ве-је-во исту-па-ње је до-спе-ло на све стра-не све-та. Оно об-на-вља кон-ти-ну-и-тет жи-ве људ-ске ре-чи чак и та-мо где нам се чи-ни да је нај-ду-бље за-ко-па-на: у Бри-та-ни-ји и Ва-шинг-то-ну, у са-мој пре-сто-ни-ци им-пе-ри-је ко-ја раз-ми-шља са-мо нов-цем и си-лом.

И нај-зад: сво-јом же-сти-ном ово све-до-че-ње на-ја-вљу-је ду-бок пре-лом уну-тар са-ме за-пад-не но-мен-кла-ту-ре. Га-ло-вej сво-је ислед-ни-ке не тре-ти-ра као ува-же-не се-на-то-ре ко-ји ту и та-мо пре-те-ру-ју и гре-ше, не-го као пу-ки олош. Ко-дек-си ко-ји су га-ран-то-ва-ли су-штин-ско јед-но-у-мље за-пад-не по-ли-тич-ке кла-се озбиљ-но су на-че-ти овом од-бра-ном ко-ју би ве-ли-ки фран-цу-ски адво-кат Жак Вер-жес на-звао „рас-кид-ном од-бра-ном”, то јест то-тал-ним не-при-зна-ва-њем су-да и по-рет-ка ко-ји иза ње-га сто-ји.

Ле-ги-тим-ност за-пад-не вла-сти на суд-ском пла-ну до-не-дав-но је оспо-ра-ва-на са-мо у Ха-гу, ко-ло-ни-јал-ном три-бу-на-лу за чо-ве-чан-ство „ни-жег сте-пе-на”. Но Хаг је по-сте-пе-но упу-тио де-се-ти-не че-сти-тих прав-ни-ка и све-до-ка ка гло-бал-ном, мо-рал-ном оспо-ра-ва-њу за-пад-ног си-сте-ма. Слу-чај Га-ло-вej по-ка-зу-је да ба-ха-тост ислед-ни-ка ни-је са-мо ха-шка спе-ци-фич-ност, већ оп-шта ка-рак-те-ри-сти-ка јед-не раз-у-ла-ре-не све-вла-сти.

Као што се сво-јим све-до-че-њем увр-стио у исто-риј-ски след ди-си-де-на-та и по-ли-тич-ких „про-ро-ка” мо-дер-не, Џорџ Га-ло-вej је и сво-је ислед-ни-ке пред све-шћу чо-ве-чан-ства по-ста-вио у од-го-ва-ра-ју-ћи, су-прот-ни, та-бор: та-бор Тор-ке-ма-де, Ге-бел-са и Ви-шин-ског. И та-ко, бри-шу-ћи вре-мен-ску и кул-тур-ну раз-да-љи-ну, по-ру-ка бри-тан-ског со-ци-ја-ли-сте од-го-ва-ра по-сла-ни-ци Па-три-јар-ха срп-ског из-ре-че-ној на Ус-крс 1999. под бри-тан-ским бом-ба-ма, где се за-јед-нич-ни

не-при-ја-тељ ре-ско от-пи-су-је као „ста-ро зло у но-вом ру-ху”! **<**

(Јун 2005)

НА-ПО-МЕ-НЕ

(1) Ви-ди: http://www.in-for-ma-ti-on-cle-a-ring-ho-u-se.in-fo/ar-tic-le8868.htm

(2) Из по-ру-ке до-пи-сни-ка из Аме-ри-ке: „На веб-сај-ту Се-на-то-вог Ко-ми-те-та за Уну-тра-шњу си-гур-ност и Вла-ди-не по-сло-ве, је-ди-но све-до-че-ње ко-је не-до-ста-је је-сте Га-ло-ве-је-во. Ка-жу да је то за-то што им он ни-је до-ста-вио пи-сме-ну из-ја-ву, а има-ју сте-но-грам. Све опет у „984” сти-лу.”

(3) Psy-Op, или „пси-хо-ло-шке опе-ра-ци-је”: део ре-дов-них рат-них тех-ни-ка аме-рич-ке вој-но-по-ли-тич-ке си-ле. У њих спа-да и „не-на-сил-но пре-у-зи-ма-ње вла-сти” од ла-бил-них ре-жи-ма, успе-шно опро-ба-но у Ср-би-ји, Гру-зи-ји и Укра-ји-ни. Дру-штве-ни си-стем у ко-ме ма-ни-пу-ла-ци-ја ма-са ла-жи-ма и кле-ве-та-ма ужи-ва до-сто-јан-ство по-ли-тич-ке на-у-ке и ула-зи у пре-да-ва-ње ви-со-ких шко-ла, ви-ше се ни у че-му бит-но не раз-ли-ку-је од Ле-њи-но-ве и Ста-љи-но-ве им-пе-ри-је.

ИЗ-ВО-ДИ ИЗ ОД-БРА-НЕ ЏОР-ЏА ГА-ЛО-ВЕ-ЈА

Не са гле ди ва моћ исти не

„Сто хи-ља-да љу-ди је пла-ти-ло гла-вом, 1.600 аме-рич-ких вој-ни-ка је по-ги-ну-ло, 15.000 ра-ње-но, не-бро-је-но њих су за-у-век оста-ли ин-ва-ли-ди — на осно-ву го-ми-ле бес-при-зор-них ла-жи”

Се-на-то-ре, ја ни-сам, ни-ти сам икад био, тр-го-вац наф-том, ни-ти је то ико био за ме-не. Ни-сам ни-кад ви-део, по-се-до-вао, ку-пио или про-дао бу-ре наф-те — ни-ти је ико то учи-нио за ме-не.

На-рав-но, знам да су се стан-дар-ди по-след-њих не-ко-ли-ко го-ди-на сро-за-ли у Ва-шинг-то-ну, али Ви сте, прем-да адво-кат, нео-бич-но ба-ха-ти пре-ма сва-кој пред-ста-ви о прав-ди. Ја сам ов-де да-нас, али Ви сте ме већ про-шле не-де-ље

оце-ни-ли кри-вим. Ви сте мо-је име про-не-ли ши-ром све-та а да ми ни-сте ни-кад по-ста-ви-ли ни-јед-но пи-та-ње, да ме ни-кад ни-сте кон-так-ти-ра-ли, пи-са-ли ми или те-ле-фо-ни-ра-ли, украт-ко, без ика-квог по-ку-ша-ја да ме кон-так-ти-ра-те. И Ви то зо-ве-те прав-дом.

Ја сам све-ту из-ја-вио да Ирак, су-прот-но Ва-шим тврд-ња-ма, не по-се-ду-је оруж-ја ма-сов-ног уни-што-ња.

Ја сам све-ту из-ја-вио да Ирак, су-прот-но Ва-шим тврд-ња-ма, не-ма ни-ка-кве ве-зе са Ал-Ка-и-дом.

Ја сам све-ту из-ја-вио да Ирак, су-прот-но Ва-шим тврд-ња-ма, не-ма ни-ка-кве ве-зе са зло-чи-ном 11. сеп-тем-бра 2001.

Ја сам све-ту из-ја-вио да ће се ирач-ки на-род, су-прот-но Ва-шим тврд-ња-ма, од-у-пре-ти бри-тан-ско-аме-рич-кој ин-ва-зи-ји сво-је зе-мље и да пад Баг-да-да не-ће би-ти по-че-так кра-ја, већ са-мо крај по-чет-ка.

Се-на-то-ре, у све-му што сам ре-као о Ира-ку ис-по-ста-ви-ло се да сам ја био у пра-ву а ви у кри-ву, и 100.000 љу-ди је то пла-ти-ло гла-вом; 1.600 аме-рич-ких вој-ни-ка је по-сла-то у смрт на осно-ву го-ми-ле ла-жи; 15.000 истих је ра-ње-но, ме-ђу ко-ји-ма су мно-ги за-у-век оста-ли ин-ва-ли-ди, на осно-ву го-ми-ле ла-жи.

Сад хо-ћу да се рас-пра-вим са стра-ни-ца-ма ко-је се од-но-се на ме-не у овом до-си-јеу и да на-зна-чим де-ло-ве у ко-ји-ма се на-ла-зе — хај-де, да бу-дем ми-ло-ср-дан, ре-ћи ћу: гре-шке. За-тим хо-ћу да све то ста-вим у кон-текст у ком ми-слим да би то тре-ба-ло да сто-ји.

На пр-вој стра-ни-ци ва-шег до-ку-мен-та о ме-ни ви твр-ди-те да сам имао „ви-ше са-ста-на-ка” са Са-да-мом Ху-се-и-ном. То је по-гре-шно.

Имао сам два са-стан-ка са Са-да-мом Ху-се-и-ном, је-дан 1994, и је-дан у ав-гу-сту 2002. Ни-ка-квим из-о-па-че-њем ен-гле-ског је-зи-ка то не мо-же би-ти опи-са-но као „ви-ше са-ста-на-ка" са Са-да-мом Ху-се-и-ном.

Ја сам, за-пра-во, срео Са-да-ма Ху-се-и-на исто то-ли-ко пу-та ко-ли-ко и До-налд Рам-сфелд. Раз-ли-ка је у то-ме што га је До-налд Рам-сфелд срео да му про-да то-по-ве и да му пре-да ма-пе не би ли бо-ље ци-љао с тим то-по-ви-ма. Ја сам га срео да по-ку-шам да уки-нем санк-ци-је, пат-ње и рат, а по-след-њом при-ли-ком сам га срео не бих ли га убе-дио да по-но-во при-ми у сво-ју зе-мљу др Хан-са Блик-са и ин-спек-то-ре на-о-ру-жа-ња УН — чи-ме сам вао-да бо-ље ис-ко-ри-стио сво-ја два су-сре-та са Са-да-мом Ху-се-и-ном не-го што је Ваш др-жав-ни се-кре-тар ис-ко-ри-стио сво-је.

Ја сам био про-тив-ник Са-да-ма Ху-се-и-на ка-да су бри-тан-ска и аме-рич-ка вла-да и по-слов-ни љу-ди ње-му про-да-ва-ли то-по-ве и гас. Ја сам де-мон-стри-рао пред ирач-ком ам-ба-са-дом кад су бри-тан-ски и аме-рич-ки зва-нич-ни-ци та-мо ула-зи-ли ра-ди тр-го-ви-не.

Ви-де-ће-те из зва-нич-них пар-ла-мен-тар-них за-пи-сни-ка, од 15. мар-та 1990. на-о-ва-мо, да имам углав-ном бо-љи пе-ди-гре као опо-нент Са-да-ма Ху-се-и-на не-го би-ло ко-ји члан бри-тан-ске или аме-рич-ке вла-де.

(...)

На ва-шем спи-ску је у стар-ту би-ло 270 име-на. То је не-ка-ко све-де-но на име-на ко-ји-ма сте ре-ши-ли да се ба-ви-те у овом ко-ми-те-ту. Ме-ђу тим име-ни-ма на-ла-зи-мо бив-шег се-кре-та-ра Њ. Св. Јо-ва-на Па-вла Дру-гог, бив-шег на-чел-ни-ка пред-сед-нич-ке кан-це-ла-ри-је Африч-ког на-ци-о-нал-ног кон-гре-са, и мно-ге дру-ге ко-ји има-ју је-дну за-је-нич-ку ка-рак-те-ри-сти-ку: да су сви уста-ли про-тив по-ли-ти-ке санк-ци-ја и ра-та ко-ју сте ви гро-мо-гла-сно спро-во-ди-ли и ко-ја нас је до-ве-ла до ове ка-та-стро-фе.

(...)

Да је свет слу-шао Ко-фи Ана-на, чи-је сте сме-њи-ва-ње ви тра-жи-ли, да је свет слу-шао пред-сед-ни-ка Ши-ра-ка ко-га би-сте же-ле-ли да осли-ка-те као ка-квог ко-рум-пи-ра-ног из-дај-ни-ка, да је свет слу-шао ме-не и ан-ти-рат-ни по-крет у Бри-та-ни-ји, не би-смо би-ли у по-ша-сти у ко-јој смо да-нас. Се-на-то-ре, ово је мај-ка свих дим-них за-ве-са. Ви по-ку-ша-ва-те да од-ву-че-те па-жњу од зло-чи-на ко-је сте по-др-жа-ли, од кра-ђе ми-ли-јар-ди до-ла-ра ирач-ке имо-ви-не.

По-гле-дај-те са-мо пра-ви скан-дал „Наф-те за хра-ну". По-гле-дај-те оних 14 ме-се-ци ка-да сте вла-да-ли Баг-да-дом, и ка-да је 8,8 ми-ли-јар-ди ирач-ке имо-ви-не не-ста-ло под ва-шим над-зо-ром. По-гле-дај-те са-мо „Ха-ли-бар-тон" и оста-ле аме-рич-ке кор-по-ра-ци-је ко-је ни-су укра-ле са-мо ирач-ки но-вац, већ и но-вац аме-рич-ког по-ре-ског об-ве-зни-ка.

(...)

По-гле-дај-те пра-ви скан-дал ко-ји да-нас из-ла-зи по но-ви-на-ма, и ко-ји је раз-от-крио прет-ход-ни све-док пред овим ко-ми-те-том. То да глав-ни ру-ши-о-ци санк-ци-ја ни-смо би-ли ја и ру-ски и фран-цу-ски по-ли-ти-ча-ри. Пра-ви кр-ши-те-љи санк-ци-ја су би-ле упра-во ва-ше ком-па-ни-је, уз са-у-че-сни-штво ва-ше соп-стве-не вла-де. **<**

(Јун 2005)